

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

VINGAN HUELGAS

BRAVO, verduleras madrilenyas!... No puch menos d' enviarvos la enhorabona més entusiasta... Si 'us diguéis que 'us heu portat com a homes, vos faria molt poch favor. Avuy no hi ha homes capassos de fer lo que vosaltras... Vos héu portat com a reveladoras de una gran idea, la única idea tal vegada que

pot salvar a Espanya, arrancant-la de la postració en que 's troba sumida, aletargada.

En aquest punt, la fetxa del 2 de Juliol de 1892 serà tan gloriosa y tindrà al menos tanta trascendencia com la del 2 de Maig del any 8. Una y altra fetxa se semblan molt. Las dos marcan una nova era de dignitat y de grandesa.

¡Y després dirán que 'l poble no té aqueixas grans intencions, que en los moments més crítichs trassan lo camí de la seva salvació!...

¡Oh! La victoria qu' heu conseguit, logrant que 'l govern conservador transigís ab vosaltras, després de haverlo obsequiat ab una pluja de tronxos y patatas, es una victoria colossal, inmensa, indescriptible. Qui tingui ulls que 'us contempli; qui tingui oïdos que 'us escolti, y sobre tot, qui, com vosaltras, verduleras, tingui pebrots per vendre, que 'us imiti.

La bullanga de Madrit, surgida com una explosió, expontáneament, sense preparatius, quan los funcionaris del municipi s' empenyavan en que las revendedoras dels mercats paguessin lo que bonament no poden satisfer; la bullanga de Madrit, qu' en breus moments se va estendre per tota la capital com una reguera de pólvora al inflamarse; la bullanga de Madrit terminada per medi de una transacció, en virtut de la qual los que ab tanta furia han alsat una protesta contra l' augment dels pagos, continuarán satisfent lo que satisfeyan, y ni un céntim més; aqueixa bullanga ruidosa, tan prompte enardida com calmada, no pot menos de cridar l' atenció de tots los espanyols.

S' ha vist ara que 'l govern pateix de un mal de aquells que no volen soroll. Alséuli 'l gallo y 'l tindrém escuparendit. Aixís van ferho 'ls telegrafistas y aixís ho acaban de fer las verduleras, y aquells y aquestas, los uns y las otras no tenen de segur motius de arrependirse. També 'ls agents de bolsa ab la sola amerassa de declararse en huelga, s' han sortit ab la seva, logrant que una Real ordre anulés los efectes de una ley votada en Corts, que 'ls perjudicava.

En tots los cassos, resultats idéntichs. ¿Qué vol dir aixó?

Desenganyemnos. Los pobles tenen los governs que mereixen.

Dintre de la bona teoria constitucional podém aspirar a cambiarho tot per medi dels comicis; pero ve la práctica y no 'ns ho deixan fer. La voluntat dels electors s' estrella en la omnipotencia ministerial. La tulinada triunfa mentres la legalitat s' ensorra. Y allá ván lleys y allá ván imposicions de sacrificis, que 'l país ha de acceptar vulgas no vulgas, en la impotencia a que 's troba condemnat.

Però mil vegadas ho havém dit: si passa lo que passa, es porque 'l país vol. Falta virilitat, falta energia per recobrar los drets desconeguts y desagrar las lleys burladas. Falta que 'l país en massa protesti contra 'ls cástichs que se li imposan.

Si tothom tinguéis la décima part de l' esperit que han revelat las verduleras madrilenyas, en menos de vintiquatre horas reynaria la ley y la justicia, y no seria 'l país la juguina de una cáfila de ambiciosos sense entranyas, ni 'ls interessos públichs servirían per alimentar aqueixas ambicions desapoderadas que després d' empobrirnos nos rebaixan y 'ns avergonyeixen.

¿Qué succehiria si 's busqués una fórmula de resistencia senzilla, práctica y al mateix temps d' efectos inmediats y segurs?

¿Qué succehiria si 's declarés una gran huelga de contribuyents?

Aixís com aixís los diners de la nació desapareixen en lo pou sens fondo dels despilfarros més escandalosos. Com més paguem, més creixen los apuros de la Hissenda. Seguim a marxas dobles lo camí de la bancarrota. ¿Qué succehiria si avants de que 'l govern se vegi forsat a fer suspensió de pagos, comensessin per fer suspensió de pagos los contribuyents?

Res més cómodo que tancar la butxaca, y esperar tranquilament lo curs dels successos. Ab negarse a pagar los impostos, bastaria porque 'l govern que transigeix ab las verduleras, transigís ab los contribuyents ó abandonés lo puesto.

En aquest cas los huelguistas podrian imposar las condicions y exigir la puresa electoral, la moralitat administrativa, la responsabilitat dels funcionaris públichs que faltan als seus debers, las verdaderas economias consistentes en la supressió de la sopa boba y de tots los empleos de luxo... En una paraula: lo que no se 'ls permet com a electors, se 'ls hauria de permetre com a huelguistas.

Per primera vegada a la vida seria veritat aquell refrán: «Qui paga mana.»

P. K.

A senmana próxima, número extraordinari, al objecte de commemorar la gloriosa fetxa republicana del 14 de Juliol.

Contém, com de costum, ab lo concurs de notables escriptors y aplaudits artistas, desitjosos de correspondre al favor que 'l públich no cessa de dispensarnos.

En Bosch y Fustigueras, abusant de la seva autoritat de arealde, va expulsar del saló de sessions a alguns regidors republicans y vocals associats que s' oposavan a la aprobació dels pressupostos.

Pochs dias després, las verduleras de Madrit, l' empaytavan a n' ell per los carrers de la coronada vila. A cada hù 'l seu torn.

Lo Sr. Edualyen, sempre que rebia a las comissions de telegrafistas, ho feya fent la brometa y rihentse d' ells a la cara.

Al últim s' ha tractat en lo Congrès la qüestió de la huelga telegráfica, y en Romero Robledo ha pres la cosa a broma, rihentse del Sr. Edualyen.

En aquest món, qui riu més de gust es sempre qui riu darrer.

¡Ditxós será 'l dia en que 'l país se puga riure de tots!...

Apenas Fransa ha anunciat que 's disposava a celebrar una nova exposició universal en l' any 1900, ha sortit l' emperador de Alemania, convocantne un' altra per la propia fetxa.

Si la doble exposició 's realisa, tots los pobles democrátichs anirán a Fransa; tots los pobles reaccionaris a Alemania.

Y com tota exposició es una festa del progrés, ja sabém qui se 'n emportará 'l llorer de la victoria: la República francesa.

L' altre dia en Cánovas va quedar molt sorprés al saber qu' en una de las últimas sessions del Congrès s' havia votat una esmena concedint la meytat del sou als magistrats que quedavan excedents per la supressió de las Audiencias de *perro chico*.

—Es la primera noticia—deya D. Antón, com sí no li capigués a la barretina.

Y no obstant lo fet era cert, certíssim.

Aixó demostra que 'l govern ja ni sab lo que 's pesca.

Es a dir: parlant en rigor si que ho sab: lo govern está pescant tot l' any l' anguila de la nómina.

QUI PAGA MANA

MADRID 2 DE JULIOL DE 1892.—No podent las verduleras pagar l' impost en metálich, lo pagan en especies.

UN EPISSODI DEL MOTÍ.—Ea, guapo, atáqueme usted.

Lo MÓNSTRUO:—Estich per abordar los gossos contra las turbas de canalla vil.
Lo País:—D. Antón cria gos? Senyal que té pó.

Lo TRIUNFO.—Que 's desenganyin: per fe arronsá al govern, las faldillas bastan.

